

ДАНИЛО ЈОКАНОВИЋ

ТЕК ОНАКО

МИРИС ИЗГАЖЕНОГ ЦВЕЋА

Мирис изгаженог цвећа
много јаче се осећа

и знатно дуже траје –
као да га цвет цвету додаје.

Покушавам, мирисом занесен,
да све то на речи пренесем,

а схватим, тек кад запишем,
да у песми не мирише.

Можда цветови изгажени
миришу у успомени

не знајући куд сећање сеже
и да ли нас за мирис ил цвет веже.

ТЕК ОНАКО

Све је ово, тек онако –
ко да ти је косу тако

ветар, који, из тишине,
поред тебе, само, мине,

и упали ти у глави
звезду, што се у сну јави,

и кроз пусту ноћ пронесе
успламтелу грану песме,

кад на јастук клоне глава
да ти снове осветљава.

ОДЈЕК ВЕЛИКОГ ПРАСКА

Сламка сам у густој трави
коју и Бог заборави,

а то, што пред тобом стојим,
није доказ да постојим,

мада ми је сваки трен
новом сумњом засењен,

и док нас са ноћног неба
сјај далеке звезде вреба,

у мраку те надодајем
сећању што с нама траје

и враћа у доба глуво
шапутању твом на уво –

одјек великог праска
шапатом се твојим гласка.

КАПИ

Капи што си из воде изнела
сад као да су део твог тела:

блеште небеским сјајем
у којем се препознајем

и у својој сразмери вежу
свет за земаљску равнотежу.

Нека је непојамна сила
море на кâпи изделила,

па, у само једној кâпи,
дубина понора зјапи,

у којој си, некад жена,
некад цела васељена.

ПРОЗОРИ

У ноћи су једини извори
светла – звезде и прозори

Под звездама ако и залутам
прозор ме врати с краја пута

па по њему још издалека
видим да ме чекаш

и знам да радост чекања
никад није нит најтања

да њом по целу ноћ гори
светлост којом светле прозори

и да светло у сваком прозору
сâмо утрне пред зору